

¡NO EN FACIS ÚS, SOBRETOT!

¿M'has entès bé? ¿M'has entès? ¡Aràlia, ets més bella que tu mateixa! ¡Aràlia, ets més seductora que tu mateixa! ¿Per què et dic això? Has agafat el gerro de porcellana de Meissen, una de les joies del casal, i amb parsimònia i gust l'has carregat de roses místiques, d'aquelles que creixen a la vorera del safareig, entre els solcs dels mocs d'indiot i dels crisantems. Després, amb molta delicadesa, l'has col·locat damunt la taula rodona Biedermeier de fusta de cirerer que hi ha a l'estudi del pare. T'has allunyat unes passes i n'has mirat l'efecte. La claror ataronjada del darrer sol nuvolós convertia el gabinet en un espai singular. Has vist el perfecte ordre de totes les coses que hi ha damunt la taula de despatx: voluminosos fitxers de color de canyella arranats amb precisió, una filera de llibres entre dues columnes dòriques d'alabastre, un dietari obert, una bolla de vidre *millefiori* de Murano damunt unes cartes, una carpeta de pell marró i aquella làmpada modernista d'una dama que fa un gest d'adéu devora una tulipa d'ambre. Aràlia, has aclucat un poc els ulls perquè una boirina et difuminàs els mobles, els objectes, la cambra, fins que t'imaginassis dins els braços protectors del teu pare

llunyà. Diré el teu nom fluixet, A-rà-li-a, perquè sàpigues que et cerc a la desesperada. He recorregut tots els nostres llocs secrets sense trobar-te, dos sebellins que volaven cap a la nit m'han consolat amb el seu cant alegre i intermitent. ¿On eres? ¿On ets? Tot jo et persegueix amb frenesia. Arribaran noves hores sense tu. Ho he de saber dir amb paraules primfilades. Ho he de saber resistir sense escarafalls. Un perfum balsàmic de caoba es desprèn del fustam que recobreix els murs i es mescla amb l'aroma dissecada del teu record. Tocaré amb el flabiol que em regalares la melodia dels encontres fins que no pugui pus. Cercaré el reflex de la teva fesomia en el mur de parra verge que s'ha entintolat d'or i sang. ¡No! ¡No vull esmentar mots hemoglobínics! ¡No vull pensar en els batecs que regalimen fora de les teves venes! No hi haurà cap onada que pugui desnuar-nos i cap tempesta no ens separarà. Si un dia no et reconegués voldria dir que he perdut el cap. Tocat d'amor avanç cap al teu contacte amb una fragilitat duríssima. Els teus gests, les teves joies, les teves paraules, els teus noms, els teus vestits, els teus objectes: tot m'envolta com un cap de fibló, com un xuclador inacabable. ¿On és la teva olor imprescindible? Sense temps, sense tu.

RES NO TREU ULLS

Allò que m'escrïus, Aràlia, em precipita dins una ofegor feixuga i inacabable que m'esgota. És com si m'escrivissis davall la pell un catàleg d'ansies, un reservori d'exhalacions, un camp de mines. Notes teves, ben teves, m'arriben com taques d'absència escrites a mà amb una de les nombroses màscares calligràfiques que empres amb impudor.

«Faig un curs sobre el valor estètic del coneixement científic i això em fa pensar molt en tu. Des d'aquest niu damunt Central Park no es veuen les constel·lacions. Sé d'una forma més clara que el meu fermall amb els plaers no té cura. Escric amb un *roller-ball* que va molt llatí damunt el paper que vaig comprar en una botigueta del Soho tota plena de tresors: plaguetes, plomes, mil i una castes de fulls fets a mà... Grat el teu nom al coixí abans de dormir.»

Ets a Nova York. Vius a casa d'Elsa Dogson, l'amiga coral dels teus estudis suïssos ginebrins amb unes monges ferestes —les Dames Negres— quan tenies disset anys. Elsa és una amadora de les soledats. Us podeu fer molta de companyia. La vaig conèixer a París mentre passejàvem pel museu d'Orsay a la re-

cerca d'un quadre que calia restaurar. Li va molt bé, a Elsa, aquesta feina de curadora d'obres d'art i especialista en pintures de caveres antigues que tenen més de vint mil anys. Un vespre que anàrem a sopar a La Tour d'Argent em recordà unes fites que no he oblidat: les ciutats daten de fa deu mil anys i els primers escrits de tres mil cinc-cents anys enrere. Elsa quedava emmarcada per Notre-Dame, i afegí amb aquesta veu ronca que tant m'agrada: «¿Per què no fas un llibre on t'inventis els relats que acompanyaren les figures i les escenes d'aquells temps sense escriptura coneguda?».

Voldria saber, Aràlia, com empres el temps en aquesta ciutat monstruosa que adores.

No t'ho hauria de contar, Aràlia, emperò ho has de saber.

La gàbia florentina de vímet trunyellat que compres en el viatge que feres a Pàdua amb l'estimada bestia Quima, germana del senyor avi Príam, era fràgil. Hi vivien un agapornis i un lloret. Els batejares com els Inseparables. Abans-d'ahir l'agapornis trencà la menjadora i va sortir. Tots els esforços perquè entràs de bell nou dins la gàbia foren inútils. Em mirava des d'una branca de pebreboner i quan m'hi acostava fugia cap a una branca de pi com si jugàs a conillons. Després d'hores de comèdia, s'esfumà. El cercàrem pels jardins, pel parc, pels bosquets, per tot foravila. Aquell vespre va fer una gran tempesta. L'endemà l'agapornis havia desaparegut. El lloret va

deixar de menjar. Després es va inflar a poc a poc. Era una bolla d'un verd clar amb unes taques vermelles damunt el cap i aquells ulls d'un daurat fosc que sempre estaven lluent. Del bec només sortia un murmuri sincopat que es debilitava lentament. Avui l'he trobat mort al fons de la gàbia. L'he duit a embalsamar.

Necessitava contar-t'ho, Aràlia, amortada lluny de mi.

Estic molt nerviós.

Recit.

J'EXÈCRE LA MISÈRE

Nous avons été les derniers romantiques de l'amour, escriu Musil a la cambra ordenada, després d'haver fet la gimnàstica matinal, després d'haver pegat un cop d'ull al seu interior devastat. ¿Amb quins filats caçar el temps evaporat? ¿On és el catalitzador que aconseguirà condensar aquest temps volàtil i el convertirà en la vibració de mots exactes d'un miratge vertader? Ni separats, ni reunits: habitam un territori en què cap retrobament no és possible. Escric això un poc cansat, un poc esfereït, un poc perdut. Com si tocàs al piano l'*Adagio & Allegro Opus 70* de Robert Schumann amb tu al costat, el violoncel entre les cames (¿qui m'ha dit que els sons del violoncel són els que s'acosten més a la veu humana?) i tot el temps es diluís en aquella atmosfera de complicitat quasi absoluta i d'accions paral·leles quasi perfectes. El perfume de la música que he col·locat al *pick-up* de la nostra jove venesa em fa néixer l'emoció. Una emoció que prové del temps que ha passat entre el Schumann d'ahir i el d'avui. El descobriment en mi d'una distància, d'una profunditat indefinible i espiritual entre el sentir d'ara d'allò que som i el sentir d'ara d'allò que vaig ser. Mir una foto que ens férem a Calaloscans i és

com si entràs dins el Jardí dels Oblits. Havíem bastit un castell de pedres arrodonides ran de mar, pedres suaus amb vetes de tots colors, en fràgils equilibris, entravessades amb trossos rectangulars de fusta plena de vernis negre i troncs i branques de pins emblanquinades per les tempestes d'aquell hivern del vuitanta en què s'esbucaren alguns dels nostres projectes. Tu vas amb uns vaquers molt gastats, amb forats als genolls i esfilagarsats i duus una brusa de brodaries de la senyora àvia Nísia. Et fic pedres per damunt el tall de panxa que mostres, fulgurant, i que fa una devorera exagerada. Et pos pedres damunt els turons de les mamelles brunellesquianes i tu no t'enfades i em deixes fer com si fos un infant aviciat que sempre va a la seva. A la foto no mires cap a l'objectiu, sinó que les teves ninetes apunten el cel, desafiants. Jo m'acot amb una pedra rodona i negra a les mans fins al teu coll com si volgués degollar-te cop en sec. La màquina de retratar era automàtica i aquell dia ventós fórem dos solitaris llançats pel temporal. Cus i apedaç la tela païda d'aquell horabaixa gravat en l'halogenur d'argent, blanc i negre refulgents davant l'objectiu de la Leika, corsecadors. Escrivint-te et faig reviure, Aràlia... Vaig deixant signes de reconeixement arreu arreu que més tard seran la joia del viatger com les ombres de la tinta calligrafiada damunt la pàgina en blanc, com el fum adormit que puja entremig dels camps de garrovers, com la regadora de jugueta que ha abandonat una nina vora els parterres

de francesilles, com l'oscil·lació d'aquest enfiloll de fulles de parra verge vermell bordeus, que tremolen davant la finestra del meu estudi i que demà, potser, només restaran com un record. *La Poésie ne rythmera plus l'action, elle sera en avant*, que sien aquests mots de l'amic Rimbaud a Paul Demeny els que tanquin aquestes línies en què tu, Aràlia, et reescrius sempre seguit: ¡text nou de trinca!

¡Forma en un refer-se continu!